

naar Hensyn tages til Priserne paa Livsforbrønden- heder og deres Stilling i det Hele inget. Det er derfor ikke efter min Mening nogen fyldeiggjørende Grund, som Udvælgets Flertal har anført som Grund for, at det henviser til Rettsreformen. — Man har henvist til den foreslaaende Rettsreform med Hensyn til begge de 10 Punkter, hvorefter der er Tale. Jeg skal sige nogle Ord om begge disse to Punkter. Det ene er Forslaget af den høitævede Justitsminister om at flytte to Embeder, nemlig Byfogedembederne i Aarhus og Odense, op til den høieste Lønningsklasse. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa alle Enkeltheder ved dette Spørgsmaal. Jeg tror, at det maa staa klart for alle ærede Medlemmer af dette Thing, at de to nævnte Byer i de sidste Aar og navnlig i sidste Decennium ere tiltagne saa overordentlig betydelig baade i den ene og den anden Retning i Henseende til Folkemængde og i Henseende til det hele Nøre i disse Byer, at det maa være Noget, der falder af sig selv og som ikke behøver Raadvisning i Enkelthederne, at Forretningerne paa disse to Steder maa være forøget i en ganske overordentlig høj Grad. Den Folketælling, som har fundet Sted den 1ste Februar d. A., og hvis Resultat jo ikke foreligger for hele Landets Bedkommende, viser dog for de to nævnte Byers Bedkommende, at Folkemængden er steget særdeles betydelig, at den for Aarhus' Bedkommende f. Ex. er steget, saavidt jeg husker, fra 15 à 16,000 til 24 à 25,000, altsaa tiltagen med omtrent 9,000 Mennesker, det vil med andre Ord sige med omtrent $\frac{1}{5}$ af den tidligere Folkemængde eller med 60 pCt. Men samtidig med denne Forøgelse i Folkemængde er hele Livet, hele Virksomheden, alle de Forhold, som have den største Indflydelse paa Retstbetjentens hele Stilling, udviklet i en saadan Grad, at det forekommer mig, at naar det forlanges af en Embedsmand, at han skal være den eneste til at staa i Spidsen for Baretagelsen af alle de mange Forretninger, som henhøre under Byfogden paa saadanne Steder, har en saadan Embedsmand naturligt Krav paa at faae den Lønning, som Lovgivningsmagten har erkjendt for at være billig og rimelig for Retstbetjentembeder af det største Omfang. Al denne Lønning nu i og for sig ikke er høj, er min bestemte personlige Overbevisning; den er efter min Mening i Virkeligheden meget for ringe. Det er en Side af Sagen, som jeg skal komme ind paa, naar jeg kommer ind paa det andet Punkt. Svad jeg har anført med Hensyn til Aarhus, gjælder i alt Væsentligt ogsaa med Hensyn til Odense. Odense er jo blevet distanceret; den er ikke længere, som man tidligere pleiede at kalde den, første Sprøite i Landet, men er reduceret til at være anden, idet den nu har noget over 22,000 Mennesker. Men ikke desto mindre er det en saa stor By, at det ogsaa der maa findes i sin Orden, at Byfogden bliver henregnet til Retstbetjente af første Klasse.

Naar den ærede Ordfører lagde særlig Ofsættelse paa, at Udvælgets Flertal havde ladet sig lede til ikke at ville tiltræde Justitsministerens Forslag, hvad disse to Embeder angik, af den Betragtning, at de nuværende Retstbetjente i disse to Embeder vare unge Mænd, som nylig havde faaet Ansættelse, saa maa jeg tilstaa, at jeg ikke rigtig kan forstå dette Resonnement. Jeg troede, at Lønnen skulde være et Veberlag for Arbejdet, og hvad enten den Naagjældende er ung eller gammel, forekommer det mig, at han, naar han udfører et stort, betydningsfuldt, vanskeligt og ansvarfuldt Arbejde, ogsaa maa have Krav paa at faae et passende Veberlag derfor. Iøvrigt er de paa-gjældende Mænds Ungdom da heller ikke saa overordentlig stor, idet det dog vistnok er Mænd, som maa siges i alt Fald at have naaet den bedste Manddomsalder. Jeg skal ikke opgive deres Alder; men vist er det da, at man ikke kan kalde dem unge Mænd i den Forstand, hvori man i Almindelighed pleier at tage denne Betegnelse. Naar den ærede Ordfører mente, at der ikke var Grund til at foretage denne lille Forandring, medmindre man i det Hele vilde indlade sig paa at revidere Listen over Fordelingen af Retstbetjentembederne her i Landet, saa forekommer det mig, at dette er en Betragtningssaa, som umulig kan være holdbar. Een Ting er det jo at forhøje Lønningerne for to Embeder, uden at man derfor iøvrigt foretager nogen Forandring med Hensyn til Jurisdiktionsinddelingen eller griber ind i den bestaaende Ordning, hvis Forandring i flere Henseender ikke kunde Andet end blive mærkelig og sølelig for Befolkningen, og en anden Ting er at foretage — som det syntes, at den ærede Ordfører havde nogen Tilbøjelighed til — en hel Omkalfatring eller Revolution med Hensyn til Ordningen af disse Forhold. Dette Sidste vilde være meget rimeligt, i Særdeleshed, naar man dog vilde arbejde hen til at faae en Rettsreform, som vilde medføre en fuldstændig Omordning af disse Forhold. Svad enten en saadan Rettsreform kan rentes om 2, 5 eller 10 Aar, saa vilde det ganske vist være høist uforsikret, om man nu vilde fremlade al den Forstyrrelse, som naturligvis vilde blive Følgen af, at man fra Bunden af robede op i Jurisdiktionsforholdenes Ordning her i Landet. Dette er, som sagt, noget ganske Andet end en saadan lille Lønningsforhøjelse som den, hvorefter der her er Tale. Naar iøvrigt den ærede Ordfører nævnte nogle Exempler paa, hvor naturlige Krav der kunde være paa at faae tilveiebragt en Forandring, saa skal jeg minde om, at, bortset fra, at den ærede Ordfører bemærkede, at der var flere Kjøbstæder, som ikke havde Landjurisdiktioner, medens der var nogle, som havde saadanne, og at, naar nogle kunde have dem, kunde ogsaa andre have dem, vare de Exempler, som han nævnte, just ikke mange, og hvad den første Bemærkning angaar,